

kan udleveres til et land, som vil iværksætte en passende afstraffelse.

I en væsentlig del af de tilfælde, der kan tænkes at forekomme, vil denne bestemmelse ikke have nogen egentlig, selvstændig betydning. Det gælder således i sager, hvor der ikke har været mulighed for at udlevere den tiltalte, enten fordi der ikke foreligger nogen udleveringsbegæring eller fordi udleveringslovgivningen ikke giver hjemmel til at imødekomme udleveringsbegæringen, f. eks. fordi den tiltalte er dansk statsborger. I sådanne tilfælde vil statsministeren naturligvis uden videre kunne afgive en erklæring af det angivne indhold, og bestemmelsen vil derfor i disse tilfælde ikke indebære nogen egentlig begrænsning i adgangen til at idømme dødsstraf.

Tilbage bliver de tilfælde, hvor der foreligger en udleveringsbegæring, og hvor der principielt er hjemmel til at imødekomme begæringen om udlevering, men hvor udlevering alligevel er afslået. I sådanne tilfælde vil § 1 b have den betydning, at dødsstraf kun kan idømmes, såfremt statsministeren afgiver den i bestemmelsen omhandlede erklæring. Man må imidlertid være opmærksom på, at afgivelsen af en sådan erklæring i disse tilfælde vil kunne støde an mod tungtvejende diplomatiske modhensyn. Det vil naturligvis kunne virke som en særdeles ansvorig beskyldning mod det land, der har fremsat den afslåede udleveringsbegæring, hvis statsministeren i forbindelse med straffesagens behandling her i landet fremsætter en erklæring, hvis reelle indhold er, at det pågældende land ikke kan forventes at ville idømme den tiltalte en passende straf. Det må forekomme overordentlig tvivlsomt, om det er hensigtsmæssigt og forsvarligt på denne måde at lade anvendelsen af straf og ikke mindst af dødsstraf afhænge af, om statsministeren ud fra blandt andet diplomatiske hensyn, der ikke har nogen forbindelse med bedømmelsen af den tiltalte handle måde, finder det muligt at fremsætte en erklæring af den i bestemmelsen angivne karakter.

Alt i alt synes bestemmelsen i § 1 b således i nogle tilfælde at være uden egentlig betydning og i de øvrige tilfælde at være af meget tvivlsom hensigtsmæssighed og rimelighed.

§ 1 c. Den tredje betingelse for anvendelse af dødsstraf er efter forslagets § 1 c, at retten finder, at der er nærliggende risiko for, at tiltalte vil blive søgt befriet ved nye udefra kommende terroraktioner af den i § 1 a nævnte karakter.

Bestemmelsen har ikke karakter af en selvstændig betingelse for strafansvar og indebærer for så vidt en begrænsning i det område for dødsstraffens anvendelse, som følger af § 1 a. Alligevel må der efter justitsministeriets opfattelse tages afstand fra en bestemmelse af denne karakter. Det må anses for principielt betænkeligt, at anvendelsen af straf og i særlig grad anvendelsen af dødsstraf skal afhænge af udenforstående personers forventede, fremtidige handle måde. Hertil kommer, at vurderingen af risikoen for fremtidige befrielsesaktioner må antages at blive yderst usikker. Det vil formentlig være overordentlig vanskeligt at tilvejebringe et blot nogenlunde sikkert grundlag for bedømmelsen af, om der er en nærliggende risiko for fremtidige aktioner af den omhandlede karakter.

Det skal afslutningsvis fremhæves, at de ovennævnte indvendinger mod forslagets nærmere udformning ikke er afgørende for justitsministeriets vurdering af forslaget. Som nævnt under 1. behandlingen er det justitsministeriets opfattelse, at forslaget må afvises alene ud fra principielle synspunkter vedrørende anvendelsen af dødsstraf.

Mogens Glistrups kommentarer til justitsministerens svar.

Justitsministerens tre sider lange redegørelse (L 86 bilag 2 side 2-4) om de tekniske mangler, der skulle være ved udformningen af lovforslagets § 1, indeholder intet som helst andet end synspunkter af en art, som man - hvis man endelig vil være vrangvillig - kan anlægge på en hvilken som helst tilfældig lovtekst, også når denne stammer fra justitsministeriets lovkontor. Enhver sproglig udformning kan altid bebrejdes manglende prægsans, men der er ingen indvending i det af justitsministeren anførte, som på nogen som helst nævneværdig måde gør § 1 uegnet til at indgå i dansk lovgivning.

Nedenfor tages fuldstændig stilling til samtlige de af ministeren anførte indvendinger: